Mihail Grămescu

Ipoteză neortodoxă

Motivul pentru care pe vârfurile munţilor se găsesc fosile de trilobiţi subacvatici este că formele de relief s-au format ulterior apariţiei vieţii acvatice – în urma răcirii Pământului – apa având elongaţia mai mică decât metalele la 4 grade Celsius – cam cât e acum temperatura medie globală. Munţii s-au format prin încreţire, din cauza presiunilor cauzate de diferenţa de elongaţie. În Cambrian, întreaga suprafaţă a planetei fiind acoperită de un strat mic (sub un metru) de apă – cât revine întraga cantitate a Oceanului Planetar raportată la întreaga suprafaţă a Uscatului.

La o temperatură cu 3-4 grade mai mare, volumul Pământului (Planeta) era mult mai mare. Forma actuală apărând ca urmare a unui fenomen asemănător celui prin care o minge se desumflă, aceasta provocând încreţirile scoarţei.

Celulele din oase sunt o sugestie că avem ascendenţe sifonofore, printre actinii – ca şi faptul că în cazul tendoanelor cartilaginoase tăiate, ele se „deşiră” continuu până „culeg tot ghemul”.

Omul a ieşit din mare după dispariţia saurienilor, mimând alte animale terestre prin tactici de camuflaj. El este un organism plural – o colonie de celule, cum sunt coloniile coralifere, nu un animal unic. Cameleonismul uman poate fi comparat cu cel al Dediţelului de mare, care mimează, ca să se apere, diferite alte forme animaliere agresive (peşti răpitori). Dar static.

Antropomorfismul nostru, uneori, se estompează şi, atunci, se întrezăreşte în formele pe care le luăm, structura noastră reală. Ariciul de mare, castravetele de mare sau radiolarul din care Marele Scamator ne-a cârpăcit.

Probabil că rudele noastre cele mai apropiate biologic sunt coloniile de corali.

Suntem o specie dirijată genetic de mutaţiile produse de radiaţii, tranzitorie între regnul vegetal şi cel animal? Sau combinaţie hibridă intercelulară între Euglenia Viridis şi bacteriile de fermentaţie ale stârvului lui Tiphon, titanul răzvrătit, trăznit de Zeus în Titanomachia?

Colonii exacerbate de unicelulate. Entităţi sociale, cu parcepţie şi gândire multiplă, plurală, de grup. Madreporali. Plancton deshidratat rămas pe

ţărm după modificările tectonice cauzate de răcirea planetei. „Măicuţa Geea şi Tătucul Okeanos”… Într-o a VI-a Creaţie, mult mai recentă şi cu o variabilitate mult mai „activă” decât a trilobiţilor sau viermilor din care se trag insectele.

Aşadar: întâi flora, apoi fauna: insectele (din trilobiţi) şi abia apoi coloniile gregare de plancton, miniaturizate de deshidratare până la dimensiunile unor uni-versuri după chipul şi asemănarea Cerului, care se oglindeşte în ele.

Apa vie, organică, devenită gel.

Naşterea reproduce desprinderea sporului de colonia-mamă originară.

Mamiferele nu se trag din reptiliene! Reptilienele se trag din viermii parazitari. A treia vârstă. Mamiferele se trag din Bureţii de mare. Doar mimând cameleonic animalele de pradă, ca să le impună respect. „Unghiile omului nu sunt făcute să sfâşie”, constata Platon, ci doar să mimeze sistemul cornos al solzilor de apărare. Nu au cioc, precum sepiile. Ci dinţi – ca ai Dediţeiului de mare. Omul se trage din plantele carnivore. Lente, şi cu sistem mixt de asimilaţie, şi heliofil (hemoglobina), şi de fermentaţie – dar cel de fermentaţie fiind străin – paraziţi în simbioză – flora palafită stomacală.

Şi, oare, aceste generaţii spontanee de homunculi continuă să fie generate şi în prezent? Proliferarea lor fiind împiedicată doar de faptul că sunt consumate „în embrion” de celelalte specii?

Când sifonoforele se retrag complet în oase, în stâncile oaselor, ele devin spori de rezistenţă care, după înmormântare, reprezintă germenii faunei şi florei subpământene din mâzga coloidală a humei.

„Oamenii sunt asemeni viermilor – vin pe lume din mâzgă, fără nici un sens sau scop anume”, spune Heraclit din Efes. Larvele, lemiile, fiind doar a doua etapă a neoteniei materiei vii, care se întoarce înapoi în apă, alcătuind circuitul viului în natură, pe fluxurile apei, care iese din izvoare subpământene, spre a se întoarce înapoi în ele. Doar cu scopul să roadă stânca. Obiectul dur care le stă în cale.

Bărbatul imită stânca. Femeia imită apa. Care pătrunde în piatră şi o erodează încet. Bărbatul, „tarele”, este cel consumat, victima. Femeia, „moalele”, este cea rezistentă, învingătoarea. Bărbatul este prada. De pe care femeia-păianjen desface încet, ca să nu-l ucidă dintr-o dată, straturi succesive.

Bărbatul mimează plantele, dar fără să mai fie plantă. O prefăcătorie pe care femeile spongier se prefac a o accepta. „Se lasă păcălite”. Un joc felonic al celor două forme de manifestare ale aceleiaşi specii cameleonice. În care tarele trebuie să se prefacă perfid în a fi moale şi în

care moalele îmbrăţişează ipocrit, mimând tăria. Care îi lipseşte. Fiindcă omul nu are os erectil, cum au celelalte mamifere.

Oamenii sunt clăbuci. Care doar îşi insinuează realitatea în lumea asta. Embrionul uman, cartilaginos, reprezintă surplusul de calciu pe care apa suprasaturată din care e alcătuită femeia simte nevoia să-l elimine ca să nu cristalizeze.

Structura ancestrală umană este, ca şi la rechin, cartilaginoasă. „Bătrâneţea” nu e altceva decât acumularea excesivă de calciu şi minerale, din roca în suspensie. O disfuncţie a metabolismului. Care se autoreglează hormonal. Dar în ochiurile plasei unei reţele energetice pre-determinate. Câmp electrostatic care a pre-mers acumularea de materie. Îngreunând-o.

O disfuncţie a eliminării materiilor grele. Cauzată de schimbarea mediului. De trecerea de la hrana lichidă, la cea „pământeană”. De la alimentaţia cu sucuri de plante (sau sânge) a ambroziei, la cea „cărnoasă” – uscată. A cărei asimilaţie şi dezasimilaţie se face mai încet.

Alimentul „funcţional”, energetizant, fiind dextroza şi fructoza. Lipidele şi proteinele fiind greu dezasimilabile. Şi acumulându-se în spaţiile intercelulare, în ţesuturi, în organe, îngreunându-le funcţionarea normală.

Dacă vei sta noaptea, vara, când e lună plină, la ţărmul Oceanului, sau al Mărilor, vei vedea ieşind din apă atraşi de lumina polarizată, umbre mimând statutul uman. Vor spune că au ieşit la scaldă – dar nimeni nu i-a văzut vreodată venind spre plajă. Litoralul se umple brusc de o generaţie venită de nicăieri, fără acte, fără haine, fară bani. O generaţie nouă, care nu ştie nimic, doar imitând, la început greoi, dezlânat, apoi din ce în ce mai aproape de model, pe ceilalţi din jur. Aici nu se miră nimeni de această invazie anuală care umple peste noapte toate corturile, căsuţele şi locurile de campare din zonă. „Aşa e când începe Sezonul” – ridică din umeri băştinaşii, prefăcându-se că nu văd brutele dure care fac comerţ cu aceste fiinţe în devenire – adunându-le, docile, bucată cu bucată, sau în grup, cu vehiculele lor închise, spre a le plasa apoi, ca mână de lucru, sau de agrement – celor care au venit aici să se distreze, să cheltuie sau să facă afaceri, de pe la fermele agroindustriale de pe Continent. Fiinţele subumane, homunculi în devenire, se strecoară printre ceilalţi, „turişti”, unii nici nu ştiu să vorbească, dar câţiva găsesc totuşi pe câte cineva care pretinde că-i recunoaşte şi se aciuiează pe vreundeva, cerşesc, fură, sau mor pe mal, redevenind, aproape imediat, movile puturoase de alge, bâzâite de muşte. Fiinţe ale abisurilor, dincolo de ai căror pseudo-oceoli poţi percepe reţeaua spongieră în ochiurile căreia folfăie în suspensie vieţuitoarele minuscule ale planctonului, thrilul compactat, gata să săgeteze spre a se retrage şi ascunde la cea mai mică primejdie în firidele interioare ale coloniei.

Ceea ce e cel mai interesant, la specia umană, e farsa naşterilor, regizată cu grijă, în maternităţi. Se simulează, cu mare taină, misterul unei procreări asemănătoare celorlalte mamifere terestre – deşi este evident, dacă priveşti cu atenţie, ca puii de om sunt deja bătrâni atunci când sunt livraţi „părinţilor” lor.

Din ce în ce mai uscaţi de soare, buretoşi, se scofâlcesc şi ridează în scurt timp, nemaiputând mima forma umană. Atunci, li se înscenează, cu propriul acord, o moarte oarecare, şi sunt înmormântaţi în mocirlă, pentru a-şi continua aşa viaţa larvară în masa amorfă din care alte plante îşi extrag seva hrănitoare. Şi, uitând din când în când că sunt acum în faza vegetală, în nopţile cu lună de vară, îşi mai reiau pentru o clipă forma antropomorfă şi mişcările greoaie, subumane, care ne sperie atât de tare, pe unii dintre noi, fiindcă ne aduc aminte ce suntem, de fapt, şi ce ne aşteaptă!